

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jiřího Čurdy a soudců JUDr. Jiřího Macka a JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., ve věci žalobce: **JUDr. Ladislav V.**, nar. xxxxx, bytem xxxxx, zastoupeného JUDr. Petrem Pečeným, advokátem se sídlem Praha 1 – Nové Město, Purkyňova 74/2, proti žalovanému: **Strana zelených**, se sídlem Praha 1 – Nové Město, Senovážné náměstí 994/2, IČO: 00409740, zastoupenému JUDr. Františkem Vyskočilem, advokátem se sídlem Praha 1 – Nové Město, Voršilská 130/10, o ochranu autorských práv, k odvolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2014, č. j. 34 C 171/2010-129,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I. a III. potvrzuje, ve výrocích V. a VII. zrušuje a v tomto rozsahu se věc vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem ve výroku I. uložil žalovanému povinnost zdržet se užití části textu písňe „Až“, jehož text zní: „Co děti? Mají si kde hrát?“, jehož autorem je žalobce, a to do tří dnů od právní moci rozsudku, ve výroku II. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému zdržet se užití celého textu písňe „Až“ v tomto výroku dále specifikovaného, ve výroku III. uložil žalovanému povinnost do jednoho měsíce od právní moci rozsudku zajistit na vlastní náklady v deníku Blesk uveřejnění omluvy v rozsahu jedné tiskové zprávy ve znění tam specifikovaném, ve výroku IV. zamítl žalobu v rozsahu uvedení slova „hluboce“ v textu omluvy, ve výroku V. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci 500.000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, ve výroku VI. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci úroky z prodlení z částky 500.000 Kč ve výši 7,75 % od podání žaloby do zaplacení a ve výroku VII. rozhodl o nákladech řízení tak, že uložil

žalovanému povinnost zaplatit žalobci na jejich náhradu 120.376,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Petra Pečeného. Vyšel přitom z tvrzení žalobce o tom, že je autorem písně „AŽ“, kterou interpretuje hudební skupina Katapult a že žalovaný použil část textu, de facto refrén písně s názvem „Co děti? Mají si kde hrát?“ v rámci volební kampaně v severních Čechách v roce 2010. Žalobce jako autor nedal svolení k užití díla a žalovaný ho užíval neoprávněně ve smyslu ust. § 12 odst. 1 a § 40 autorského zákon. Zároveň došlo k zásahu do osobnostních autorských práv žalobce ve smyslu § 11 autorského zákona. Navíc žalobce tím byl spojen s politickou kampaní žalovaného, s jehož činností žalobce nesouhlasí, což je v jeho okolí známo, a celá záležitost ho tak poškodila i jako advokáta, neboť zastupoval i společnosti, které se s žalovaným dostávají do konfliktu. Uvedl dále, že žalovaný si byl svého jednání vědom, po upozornění ze strany žalobce však řešení sporu účelově odkládal a až do srpna roku 2014 užíval spornou část textu na internetu, přičemž odkaz se sporným textem je na webu stále dohledatelný. Žalobce se proto domáhal zdržovacího nároku, nároku na poskytnutí zadostiučinění v morální formě a nároku na vydání bezdůvodného obohacení, jehož výši stanovil jako dvojnásobek obvyklé odměny za poskytnutí licence, přičemž vyšel z částky 250.000 Kč, kterou jako odměnu stanovil za užití stejného autorského díla od října 2010 do prosince 2013 společnosti Graffiti Network Grafix s.r.o. Žalovaný v obraně proti návrhu uvedl, že sporné sousloví je pouze námětem, ne autorským dílem, v refrénu písně „AŽ“ se v této podobě nevyskytuje, když žalovaný navíc užil sousloví doplněné o písmeno A na jeho začátku. Uvedl dále, že sporný slogan se stal všeobecně známým souslovím, jeho užívání lze vysledovat ve všech oblastech života, jde jen o námět a vůdčí myšlenku, která není autorským dílem, postupně došlo k oddělení sousloví od textu písně „AŽ“. Žalovaný měl navíc souhlas pana Oldřicha Říhy ze skupiny Katapult, měl navíc uzavřenou smlouvu s OSA a neodpovídá tedy, že nebyl oprávněn dílo užít. Výši uplatněného peněžitého nároku označil žalovaný za nepřiměřenou ve vztahu k tomu, že slogan byl užit po omezenou dobu a v jednom regionu. Žalobce navíc většina lidí jako autora textu písně nezná, texty spíše spojí se skupinou Katapult. Nadto žalobce dostal opakovaně prostor k vyjádření, celá záležitost byla medializována a okolí žalobce i veřejnost z jeho vyjádření musely pochopit, že je autorem textu a že nemá se žalovaným nic společného. Žalovaný sporný slogan přestal užívat a ani netušil, že se článek s textem žalobce vyskytoval na internetových stránkách žalovaného i v srpnu 2014.

Soud prvního stupně skutkový stav zjištěný z provedeného dokazování posoudil podle § 11, § 12 a § 40 autorského zákona a dospěl k závěru, že žaloba je z větší části důvodná. Vzal za prokázané, že žalovaný užil autorské dílo žalobce bez jeho svolení v rámci volební kampaně v dubnu a květnu 2010 na více místech v severních Čechách. Text písně „AŽ“ podle soudu splňuje všechny požadavky na autorské dílo ve smyslu ust. § 2 odst. 1 autorského zákon, a pokud žalovaný namítal souhlas pana Oldřicha Říhy ze skupiny Katapult s užitím díla, taková námitka neobstojí, neboť pan Říha je toliko autorem hudby k písni „AŽ“. Soud vzal dále za prokázané, že žalovaný článek se sporným textem neodstranil ze svých internetových stránek až do srpna 2014, stejně tak zůstal článek na webu Parlamentní listy, kde ho zveřejnil Dr. Martin Bursík, a to i přesto, že žalobce žalovaného opakovaně na protiprávní stav upozornil. Proto soud shledal důvodným zdržovací nárok ve vztahu k užívání části textu písně „AŽ“ ve znění „Co děti? Mají si kde hrát?“. Zamítnutí nároku na uložení povinnosti zdržet se užívání celého textu písně „AŽ“ odůvodnil soud tím, že nebylo prokázáno, že by v tomto rozsahu zásah do práv žalobce nadále trval a že by žalovaný celý text písně nadále užíval. S odkazem na ust. § 11 autorského zákon s tím, že žalobce byl poškozen na svých osobnostních autorských právech, přiznal mu soud uveřejnění omluvy v rozsahu jedné tiskové zprávy v deníku Blesk, s výjimkou uvedení slova „hluboce“ v textu omluvy, které je dle soudu nadbytečné a situaci nepřiléhavé. S poukazem na to, že užití

autorského díla žalobce bylo neoprávněné, dovodil soud důvodnost požadavku na vydání bezdůvodného obohacení ve smyslu § 40 odst. 4 autorského zákona. Při stanovení jeho výše vyšel z obdobných sporů u něho projednávaných (sp. zn. 32 C 17/2006, v němž bylo žalobkyni Marii Poledňákové přiznáno bezdůvodné obohacení ve výši 20.000 Kč jako dvojnásobek obvyklé odměny za 1 měsíc užití autorského díla, sp. zn. 37 C 122/2010, v němž byla žalobci Janu K. přiznána satisfakce ve výši 150.000 Kč jako dvojnásobek obvyklé odměny podle sazebníku OSA za užití díla po dobu 8 měsíců), rovněž soud přihlédl k licenci, kterou žalobce udělil společnosti Graffiti Network Graftix s.r.o. na dobu 32 měsíců, kdy výše odměny činila 250.000 Kč. Podle soudu byl rozsah užití díla žalobce značný, nejprve po dobu tří měsíců při volbách v roce 2010, následně po ukončení volební kampaně na webových stránkách žalovaného více než 4 roky. Odměnu ve výši 250.000 Kč soud proto shledal jako obvyklou, jejím dvojnásobkem pak je částka 500.000 Kč. Nedůvodným shledal nárok na zaplacení úroků z prodlení z částky odpovídající bezdůvodnému obohacení s tím, že nebylo prokázáno, že by žalobce k zaplacení dlužné částky žalovaného vyzval. Výrok o nákladech řízení odůvodnil s odkazem na § 142 odst. 1 o.s.ř. s tím, že žalobce měl ve věci prakticky plný úspěch, a proto mu soud přiznal plnou náhradu nákladů řízení.

Rozsudek v rozsahu vyhovujících výroků I., III., V. a výroku o nákladech řízení VII. napadl odvoláním žalovaný a vytkl soudu, že jím vydaný rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů a že řízení je postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dále dle jeho názoru soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Podle žalovaného se soud prvního stupně řádně nezabýval otázkou autorskoprávní ochrany předmětného sousloví, kterou žalovaný považuje za naprosto zásadní pro posouzení uplatněných nároků. Má za to, že ze skutečnosti, že celý text písně je autorským dílem, nelze automaticky dovodit, že chráněným autorským dílem je i předmětné sousloví, které představuje jen část textu písně. K posouzení této otázky by podle žalovaného bylo třeba odborného posouzení, ke kterému nebyl sám soud povolán a již proto by měl být napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Dále namítl, že předmětný slogan použil pouze v rámci volební kampaně pro volby v roce 2010 v Ústeckém kraji od 1. 4. – 20. 5. 2010, po ukončení volební kampaně mělo jít o použití v rámci internetové sítě na celkem šesti místech, přičemž tři z těchto míst byly internetovými stránkami, jejichž provozovatelem není žalovaný. Žalovaný má za to, že mu lze ke dni podání žaloby vytýkat pouze užití na třech místech na internetu a ke dni 13. 8. 2014 pak již jen na jednom takovém místě. Pro žalovaného ani nemělo jakýkoliv smysl předmětný slogan užívat po skončení volební kampaně. Rozhodnutí o uložení povinnosti zdržet se užívání předmětného sousloví tak není důvodné, neboť ke dni vyhlášení rozsudku žalovaný žádným způsobem předmětné sousloví neužíval a ani takové jednání nehrozí. Za nesprávné má i rozhodnutí soudu prvního stupně o uveřejnění omluvy v deníku Blesk. Zdůraznil, že v řízení prokázaný způsob a rozsah užití díla neodůvodňuje zveřejnění omluvy v nejčtenějším celostátním deníku, čemuž by dle názoru žalovaného odpovídal jiný prostředek, například tiskové médium v regionálních mutacích. Soud prvního stupně podle žalovaného v tomto ohledu nepřihlédl ani k tomu, že žalobce nebyl jako autor textu předmětné písně široké veřejnosti znám a že při užití sporného sousloví ve volební kampani si širší veřejnost se sloganem žalobce nespojila, natož aby ho považovala za voliče či přívržence žalovaného. Navíc medializace případu, ke které došlo, mohla žalobce dostat do povědomí veřejnosti jako autora textu písně, což oslabuje eventuální nemajetkovou újmu žalobce. V rozsahu přiznání bezdůvodného obohacení ve výši 500.000 Kč považuje žalovaný rozsudek soudu prvního stupně za zcela nepřezkoumatelný a přiznanou částku za nepřiměřenou. Jednak znovu zdůraznil, že se nejednalo o masivní užívání sousloví a dále uvedl, že pokud soud prvního

stupně argumentoval dalšími spory, které u něho byly vedeny, pak se ale vůbec nezabýval tím, jakým způsobem a v jakém rozsahu v těchto jiných sporech došlo k užití díla, v čem jsou spory podobné či odlišné, stejně jako není zřejmé, jakým způsobem přihlédl k licenci udělené žalobcem společnosti Graffiti Network Grafix s.r.o. Vytkl dále soudu, že pokud argumentuje tím, že žalovaný nezjistil, kdo je autorem textu, zůstal pasivní a na výzvy k odstranění protiprávního stavu nereagoval a tyto skutečnosti zřejmě aplikoval při rozhodování o přiznání bezdůvodného obohacení a jeho výši, pak se ale podle žalovaného jedná o skutečnosti, které mají místo toliko při rozhodování o nároku na poskytnutí peněžitého zadostiučinění, s výší obvyklé autorské odměny nijak nesouvisí. Navíc při stanovení obvyklé odměny za užití neoprávněného užití díla nelze vycházet pouze z délky takového užití, ale též ze skutečného rozsahu a způsobu neoprávněného užití díla. Pokud se rozsah a způsob neoprávněného užití mění v průběhu doby, je třeba k tomu přihlídnout. Navrhl proto, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v jím napadeném rozsahu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření k odvolání navrhl potvrzení rozsudku v odvoláním žalovaného napadeném rozsahu jako věcně správného. Zdůraznil, že soud v důvodnění rozhodnutí výslovně uvádí, že byly splněny všechny znaky tzv. generální klauzule díla dle § 2, odst. 1 autorského zákona. Text písně, ale též jeho napadená část (refrén), je autorským dílem ve smyslu autorského zákona, do kterého žalovaný zasáhl jednak jeho užitím bez souhlasu autora, dále tím, že dílo bez souhlasu žalobce upravil. Text písně žalobce „Až“ ve spojení s hudbou se stal natolik všeobecně známý, že při citaci jedné věty dotčeného refrénu je i lidem, kteří se o populární hudbu nezajímají, naprosto zřejmé ke kterému autorskému dílu patří. Stejně tak je ve všeobecném povědomí laické veřejnosti jméno interpreta díla i to, kdo je autorem tohoto díla. Žalobce dále nemůže souhlasit s právní argumentací žalovaného o tom, že je třeba odborného posouzení k tomu, zda se jedná o předmět ochrany autorského práva. Jde podle něho o otázku právní, jejíž vyřešení tak přísluší výlučně soudu. K námitce žalovaného ohledně výše odměny za užití díla a jeho tvrzení, že rozsah užití byl de facto jen po dobu volební kampaně, uvedl žalobce, že v případě řádného užití jeho autorského díla jako hudebního díla s textem sazebník existuje, a to sazebník OSA, který uděluje k takovému užití díla svolení. Poukazovat na to, že neexistuje žádný sazebník, podle kterého by bylo možno definovat výši autorské odměny, považuje za mylné, neboť takové užití je možno legálně realizovat pouze na základě licenční dohody mezi autorem a nabyvatelem licence a součástí této dohody musí být i cena za užití autorského díla. Zdůraznil, že se žalovaný snaží dovolávat právní ochrany poté, co se zcela protiprávně a svévolně zmocnil žalobcova díla a nakládal s ním proti autorově vůli, několikrát žalovanému písemně sdělené. Žalobce totiž vyzýval žalovaného, aby od protiprávního užívání upustil. Nadto je potřeba zdůraznit, že se jedná o volby do Poslanecké sněmovny České republiky v roce 2010, a užití nebylo omezeno pouze na severočeský kraj, když i např. internetové užití nebo polepy na automobilu nejsou omezeny pouze na část České republiky. Stejně tak nelze opominout, že takové užití je v praxi vždy honorováno odměnou několikanásobně vyšší, než činí opakující se pozdější obdobné užití. Protiprávně modifikovaný refrén písně „Až“ nebyl žalovaným užit náhodně, ale s evidentním úmyslem parazitovat na pověsti písně a vytvořit u veřejnosti zdání, že autor textu se ztotožňuje s volebním programem žalovaného. Žalovaný se snažil zneužít ryze humanistický smysl textu písně a její všeobecnou známost a popularitu ve svůj především ekonomický prospěch, neboť státní příspěvek politickým stranám se odvíjí od počtu získaných hlasů. Žalobce se navíc od politiky žalovaného distancuje a spojení jeho autorského díla se žalovaným zásadně poškodilo jeho pověst v očích jeho přátel, ale především klientů jeho advokátní kanceláře, stejně jaké následná medializace případu. K otázce výpočtu odměny je patrné, že soud jasně zdůvodnil výpočet žalované částky, vyšel přitom z konstantní

judikatury a současně i z udělené licence žalobcem společnosti Graffiti Network Grafix, s.r.o. Argument žalovaného, že je v přepočtu adekvátní pouze částka 7.812,50 Kč za 1 měsíc užití, není správný. Podle žalobce je třeba zdůraznit, že v těchto případech se vždy smlouvy uzavírají na dobu určitou a nelze současně tvrdit, že užití je nepřetržité po celou dobu trvání smlouvy. Ve vztahu ke zdržovacímu nároku podle žalobce soud správně dovodil, že sporná část textu je nadále užívána, děje se tak na internetu včetně webových stránek žalovaného. K námitkám žalovaného o tom, že není důvodné omluvu publikovat v celostátním deníku, uvedl žalobce, že užití jeho díla nebylo pouze místního charakteru, pokud žalovaný sporné sousloví užíval na internetu a současně i na automobilech, velkoplošných plakátech, volebních tiskovinách, reklamních stojanech, balóncích a billboardech, jak bylo v řízení doloženo. Ani tvrzení žalovaného, že žalobce není spojován veřejností s písní „Až“, nemá za pravdivé a poukázal v tomto ohledu na pořad České televize „Kam zmizel ten starý song“ s tím, že písnička „Až“ byla nejoblíbenější skladbou roku 1979 a přivedla Katapult až ke Zlatému slavíkovi. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek v odvoláním žalovaného napadeném rozsahu potvrdil.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací v souladu s čl. II bod 2. zák. č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, přezkoumal podle § 212 a násl. zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve znění platném do 31. 12. 2013 (dále jen o.s.ř.) rozsudek soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je důvodné jen zčásti.

Podle odvolacího soudu měl soud prvního stupně k dispozici dostatek skutkových zjištění, která mu umožňovala rozhodnout o nárocích na zdržení se vytykaného jednání a poskytnutí zadostiučinění v morální formě, z těchto zjištění i odvolací soud vycházel a pro stručnost na ně, jak jsou obsažena v odůvodnění napadeného rozsudku, odkazuje. Již zde lze uvést, že se odvolací soud ztotožnil i se závěrem soudu prvního stupně o tom, že v rozsahu zdržovacího nároku a nároku na poskytnutí zadostiučinění ve formě omluvy je žaloba důvodná. Ve shodě se soudem prvního stupně tak má odvolací soud za prokázané, že žalobce je autorem textu písně „Až“, kterou reprodukuje hudební skupina Katapult a že částí textu písně „Až“ je sousloví „Co děti? Mají si kde hrát?“, které tvoří refrén písně. Text písně „Až“ je dílem ve smyslu zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, ve znění pozdějších změn a doplňků (dále jen autorský zákon). Autorské právo se nevztahuje jen k dílu dokončenému, ale i na jeho jednotlivé části (§ 2 odst. 3 autorského zákona). Nebylo sporu o tom, že žalovaný v souvislosti s volební kampaní pro volby v roce 2010 v Ústeckém kraji užil při propagaci své politické činnosti sousloví „A co děti? Mají si kde hrát?“, a to na automobilech, plakátech a volebních tiskovinách a na internetu. Námitky žalovaného, že slovní spojení „Co děti? Mají si kde hrát?“ zobecnělo, stalo se všeobecně známým a používaným, že žalovaný přetvořením původního sousloví (přidáním písmene „A“ na jeho začátek) vytvořil pouze odkaz na ústřední myšlenku písně „Až“, jsou podle názoru odvolacího soudu účelové a liché. V řízení bylo prokázáno (a nebylo ani sporné), že použití sporného sousloví žalovaný podbarvoval hudbou k písni „Až“. Žalovaný pak oprávnění užít dílo (píseň „Až“) dovozoval i ze souhlasu pana Oldřicha Říhy (autora hudby a frontmana hudební skupiny Katapult) k užití díla. Soud prvního stupně správně při posouzení, zda žalovaný zasáhl do autorského práva žalobce, vážil, zda užití sporné části textu mělo charakter bezprostředního užití díla žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. 30 Cdo 739/2007) a i podle odvolacího soudu lze ze skutečnosti, že text písně „Až“ je natolik známý, oblíbený a jedinečný a z okolností užití sporného sousloví žalovaným jednoznačně dovodit (aniž by bylo třeba odborného posouzení), že v propagaci politické činnosti žalovaného byla použita část textu písně „Až“, nikoli pouhé všeobecně známé sousloví. Žalovaný tak učinil bez

souhlasu autora textu písně „Až“ a i podle odvolacího soudu užitím části díla žalobce zasáhl do osobnostních práv žalobce ve smyslu § 11 autorského zákona a rovněž do jeho majetkových práv autora ve smyslu § 12 autorského zákona. Soud prvního stupně správně nepovažoval za relevantní případný souhlas pana Oldřicha Říhy s užitím díla, neboť ten není autorem textu písně, ale autorem hudby. Protože vytýkané závadné jednání žalovaného nelze považovat za ukončené, když ho stále lze vysledovat na internetu, nadto s ohledem na postoj žalovaného, který závadnost svého jednání neustále zpochybňuje, není vyloučena hrozba jeho opakování ze strany žalovaného, je i podle odvolacího soudu zcela důvodný požadavek na uložení povinnosti žalovanému zdržet se užívání předmětné části textu písně „Až“, tedy sousloví „Co děti? Mají si kde hrát?“ (§ 40 odst. 1 písm. b/ autorského zákona). Důvodný je i požadavek na uložení povinnosti žalovanému poskytnout žalobci zadostiučinění v morální formě (uveřejněním omluvy) ve smyslu § 40 odst. 1 písm. e/ autorského zákona. Ani odvolací soud neshledal příležitou námitku žalovaného o nepřiměřenosti uveřejnění omluvy v rozsahu jedné tiskové zprávy v celostátně distribuovaném deníku Blesk. Naopak takový způsob poskytnutí satisfakce zcela odpovídá zásadě, že přiměřené zadostiučinění (omluvu) je nutné poskytnout takovým způsobem a v takovém rozsahu, aby byla napravena újma vzniklá neoprávněným zásahem do práv dotčené osoby. Do práv žalobce bylo zasaženo jednáním žalovaného, jímž oslovoval širokou veřejnost a rozhodně nelze dovozovat neoprávněné užití části díla žalobce pouze lokálního charakteru. Námitka žalovaného, že žalobce nebyl jako autor textu písně „Až“ široké veřejnosti znám a že při užití sporného sousloví ve volební kampani si širší veřejnost žalobce se sloganem žalovaného nespojila, natož aby ho považovala za voliče či přívržence žalovaného, jsou podle názoru odvolacího soudu zcela irrelevantní a nebylo třeba se jimi zabývat. V rozsahu výroků I. a III. proto odvolací soud považuje rozhodnutí soudu prvního stupně za věcně správné.

Stejný závěr však nepřijal ve vztahu k výroku V., jímž bylo žalobci přiznáno právo na vydání bezdůvodného obohacení, resp. žalovanému uložena tomu odpovídající povinnost vydat žalobci bezdůvodné obohacení ve výši 500.000 Kč. Zde naopak shledal důvodnou námitku žalovaného, že v tomto rozsahu je rozsudek soudu prvního stupně nepřezkoumatelný. Soud prvního stupně při určení výše bezdůvodného obohacení odkázal na dle jeho názoru obdobná rozhodnutí soudu a tam přiznaná peněžitá plnění, aniž se ovšem vypořádal (a v tom je třeba dát žalovanému za pravdu) s tím, o jaký způsob a rozsah neoprávněného zásahu do autorských práv v těchto jiných sporech šlo, nevysvětlil podobnost či naopak odlišnost těchto sporů tak, aby byla odůvodněna aplikace závěrů z nich vyplývajících na projednávanou věc. Náležitě nezodůvodnil ani to, proč na základě jednoho případu poskytnutí licence k užití stejného díla žalobce považuje za obvyklou licenční odměnu ve výši 250.000 Kč. Důvodně pak žalovaný namítá i to, že argumentace soudu prvního stupně o tom, že žalovaný nezjistil, kdo je autorem textu, zůstal pasivní a na výzvy k odstranění protiprávního stavu nereagoval, není pro rozhodování o nároku na vydání bezdůvodného obohacení relevantní, ale má své místo při rozhodování o nároku na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění. Nárok na poskytnutí zadostiučinění v penězích však uplatněn žalobcem nebyl. Stejně tak je důvodná námitka žalovaného, že pokud soud ve vztahu k nároku na vydání bezdůvodného obohacení pracuje se zjištěním, že vytýkané jednání žalovaného trvalo více než 4 roky, ačkoli žalobce ve skutkových tvrzeních vymezil období, za něž požaduje vydání bezdůvodného obohacení jako dobu od 1. 4. 2010 do dne podání žaloby (11. 8. 2010).

S ohledem na shora uvedené proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I. a III. jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil, ve výroku V. a v souvisejícím výroku o nákladech řízení VII. podle § 219a o.s.ř. zrušil a v tomto rozsahu věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, v němž o nároku na vydání bezdůvodného obohacení znovu

rozhodne, tak, aby z jeho rozhodnutí bylo v souladu s ust. § 157 o.s.ř. zřejmé, které skutečnosti má za prokázané, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil a odůvodnění jeho rozhodnutí bylo přesvědčivé. V novém rozhodnutí soud prvního stupně současně rozhodne i o nákladech tohoto odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o.s.ř.).

Poučení: Dovolání proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek § 237 o.s.ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze. Přípustnost dovolání (§ 237 až 238a o.s.ř.) je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

V Praze dne 6. října 2015

Mgr. Jiří Čurda , v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J.Majeríková